

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

ประสิทธิภาพของสายพันธุ์ไฮโซเบี้ยมในการตีร่องในตอเรเจน
และการปรับปรุงผลผลิตของถั่วแดงหลวงและถั่วเนวีใน
พื้นที่สูงของภาคเหนือ

ชื่อผู้เขียน

นายปิยะพงษ์ บุญสารคุ

วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

(เกษตรศาสตร์) สาขาปัจจัยศาสตร์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร. จำพรรณ พรมศิริ	ประธานกรรมการ
อ.ดร. สมพงษ์ ชุนหลือชนะนนท์	กรรมการ
อ. พฤกษ์ ยิบมันตะสิริ	กรรมการ
ผศ.ดร. สุนทร บุราณะวิริยะกุล	กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาประสิทธิภาพของสายพันธุ์ของเชื้อไฮโซเบี้ยมในการตีร่องในตอเรเจนและการเพิ่มผลผลิตของถั่วแดงหลวงและถั่วเนวีที่ปลูกในพื้นที่สูงของภาคเหนือ ดำเนินการโดยปููกถั่วแดงหลวงพันธุ์หมอกจำจามและสายพันธุ์ MKS 8 และถั่วเนวี ในแปลงทดลองของสถานีเกษตรหลวงปางมะกาและศูนย์พัฒนาโครงการหลวงแกนอยซึ่งมีลักษณะดินและสภาพแวดล้อมต่างกัน การทดลองสำหรับถั่วแต่ละพันธุ์ในพื้นที่ทั้งสองแห่ง ใช้แผนการทดลองแบบ randomized block design มี 4 ชั้้า และ 5 ตัวรับการทดลองซึ่งประกอบด้วยตัวรับ control ที่ไม่มีการใส่ปุ๋ยในตอเรเจนและเชื้อไฮโซเบี้ยม (control) การใส่ปุ๋ยในตอเรเจนในอัตรา 8 กก.N/ไร่ และการใส่เชื้อไฮโซเบี้ยมสายพันธุ์หรือ isolate ต่างๆ 3 ตัวรับ สำหรับถั่วพันธุ์หมอกจำจามใช้เชื้อไฮโซเบี้ยมสายพันธุ์ CIAT 899 UMR 1899 และ isolate KN 6 ซึ่งเป็นไฮโซเบี้ยมพื้นเมือง ส่วนถั่วสายพันธุ์ MKS 8 ใช้เชื้อไฮโซเบี้ยมสายพันธุ์ CIAT 899 TAL 182 และ isolate พื้นเมือง 6/1 และถั่วเนวีใช้เชื้อสายพันธุ์ CIAT 899 TAL 182 และ isolate KN 6

ผลการทดลองพบว่าในตัวรับ control เชื้อไฮโซเบี้ยมที่อยู่ในดินตามธรรมชาติทำให้ปริมาณในตอเรเจนที่ได้จากการตีร่องของถั่วแดงหลวงทั้ง 2 พันธุ์ ณ. สถานีเกษตรหลวงปางมะกาประมาณ 15 กก.N/ไร่ ส่วนที่ศูนย์ฯ แกนอย มีประมาณ 11 กก.N/ไร่ สำหรับถั่วเนวีมีปริมาณในตอเรเจนที่ได้จากการตีร่องประมาณ 12 กก.N/ไร่ทั้งสองพื้นที่ ณ. สถานีเกษตรหลวงปางมะกา

เปอร์เซนต์ในต่อเจนที่ได้จากการตีริงของถั่วเนวี และถั่วแดงหลวงพันธุ์ MKS 8 และพันธุ์หมอกจ้ามมีประมาณ 70, 62 และ 59 % ของปริมาณการสะสมในต่อเจนทั้งหมดลดลง ปัจจุบันตามลำดับ ส่วนที่ศูนย์ฯ แกน้อยเปอร์เซนต์ในต่อเจนที่ได้จากการตีริงของถั่วทั้ง 3 พันธุ์ ใกล้เคียงกันคือประมาณ 43 - 44 %

การใส่ปุ๋ยในต่อเจนไม่มีผลทำให้ถั่วเนวีมีน้ำหนักแห้งและการสะสมในต่อเจนของส่วนที่อยู่เหนือดินลดลงจากผลผลิตเมล็ดแตกต่างจาก control ทั้งสองพื้นที่ ($P > 0.05$) แต่ทำให้ดัชนีญี่รีไอเดส์สัมพัทธ์ของน้ำเลี้ยงจากต่อราภถั่วที่ปัจจุบัน สถานีเกษตรทดลองปางตะเภาจะระยะ R_4 ลดลง ($P < 0.01$) และยังทำให้เปอร์เซนต์ในต่อเจนที่ได้จากการตีริงมีเพียง 34 % ซึ่งแตกต่างจาก control อย่างมีนัยสำคัญ สำหรับถั่วพันธุ์หมอกจ้ามไม่ตอบสนองต่อการใส่ปุ๋ยในต่อเจนในแง่ของการให้น้ำหนักแห้งของส่วนที่อยู่เหนือดิน ผลผลิตเมล็ด ตลอดจนปริมาณและเปอร์เซนต์ในต่อเจนที่ได้จากการตีริงอย่างมีนัยสำคัญทั้ง 2 พื้นที่ แต่การใส่ปุ๋ยในต่อเจนทำให้ถั่วพันธุ์ที่ปัจจุบัน ศูนย์ฯ แกน้อย มีการสะสมในต่อเจนเพิ่มขึ้นที่ระยะ R_1 ($P < 0.01$) และทำให้ดัชนีญี่รีไอเดส์สัมพัทธ์ที่ระยะ R_6 ของถั่วที่ปัจจุบัน สถานีเกษตรทดลองปางตะเภาลดลง ($P < 0.01$) สำหรับถั่วสายพันธุ์ MKS 8 ที่ปัจจุบัน สถานีเกษตรทดลองปางตะเภาจะมีน้ำหนักแห้งของปมที่ระยะ R_1 ($P > 0.01$) และดัชนีญี่รีไอเดส์สัมพัทธ์ลดลงโดยเฉพาะ R_4 และ R_6 ($P < 0.01$) เมื่อเทียบกับ control ที่ศูนย์ฯ แกน้อยการตอบสนองของถั่วพันธุ์นี้ต่อการใส่ปุ๋ยในต่อเจนไม่มีนัยสำคัญในทางสถิติในทุก ๆ ด้าน

การใส่เชื้อไวรัสบีบีมทุกตัวรับไม่ทำให้ถั่วแดงหลวงพันธุ์หมอกจ้ามมีน้ำหนักแห้งและการสะสมในต่อเจนของส่วนที่อยู่เหนือดิน ผลผลิตตลอดจนปริมาณและเปอร์เซนต์ในต่อเจนที่ได้จากการตีริงสูงกว่า control อย่างมีนัยสำคัญทั้ง 2 พื้นที่ แม้ว่าการใส่เชื้อทำให้ถั่วพันธุ์นี้มีน้ำหนักแห้งของปมเพิ่มขึ้น ซึ่งที่ศูนย์ฯ แกน้อยการใส่เชื้อ KN 6 ซึ่งทำให้ถั่วพันธุ์นี้มีน้ำหนักแห้งของปมมากกว่า control อย่างมีนัยสำคัญ และการใส่ CIAT 899 ทำให้ดัชนีญี่รีไอเดส์สัมพัทธ์เพิ่มขึ้น ($P < 0.01$) สำหรับถั่วพันธุ์ MKS 8 ที่ปัจจุบัน สถานีเกษตรทดลองปางตะเภาจะมีน้ำหนักแห้งของปมมากกว่า control อย่างมีนัยสำคัญ และการใส่ CIAT 899 ทำให้ดัชนีญี่รีไอเดส์สัมพัทธ์เพิ่มขึ้น ($P < 0.01$) แต่ที่ศูนย์ฯ แกน้อย การใส่เชื้อไวรัสบีบีมสายพันธุ์ CIAT 899 และ TAL 182 ทำให้น้ำหนักแห้งของปมที่ระยะ V_4 มากกว่า control ($P < 0.01$) และการใส่สายพันธุ์

CIAT 899 ทำให้เปอร์เซนต์ในโครง筋ที่ได้จากการตีงตลอดดูปูกเพิ่มขึ้น 28 % ($P > 0.01$) แต่ในด้านผลผลิตและปริมาณในโครง筋ที่ได้จากการตีงตัวรับที่ใส่เชื้อไวโอล์บียมทุกตัวรับไม่แตกต่างจาก control ส่วนถ้วนเนี้ยมีการตอบสนองต่อการใส่เชื้อไวโอล์บียมทุกตัวรับในทุก ๆ ด้านทั้งสองพื้นที่ ยกเว้นในด้านการเกิดปมซึ่งพบว่าการใส่เชื้อไวโอล์บียมทุกตัวรับทำให้ถ้วนเนี้ยมที่สถานีเกษตรทดลองปางคำมีน้ำหนักแห้งของปมเพิ่มขึ้น ($P < 0.01$) และที่ศูนย์ฯ แกน้อยพบว่าการใส่เชื้อไวโอล์บียมทุกตัวรับไม่แตกต่างกัน ($P > 0.01$) แต่การใส่สายพันธุ์ TAL 182 และ KN 6 ให้น้ำหนักแห้งของปมมากกว่า control ($P > 0.05$)